

Aquest editor argentí resident a l'Escala presenta un llibre irònic de relats sobre els Eldorados que no ho són tant; expert en xarxes de comunicació, té una empresa d'Internet que vol mostrar projectes enriquidors.

«A Internet cal el contacte humà»

TEXT **MOISÈS DE PABLO**
FOTOGRAFIA **ANIOL RESCLOSA**

Ariel Halac (Córdoba, Argentina, 1966) cerca en el seu passat i el dels seus compatriotes per escriure *No había que hacer negocios con argentinos* (Edicions Cal·lígraf), una reflexió sobre el present actual des dels errors del passat. Halac edita la revista *Alto Standing*, distribuïda a les comarques gironines. Resident a l'Escala des del 2004, i amb nombroses iniciatives culturals al seu currículum, des d'Internet intenta mostrar projectes enriquidors a un públic al qual cada vegada més li agrada compartir continguts.

És cert que no es poden fer negocis amb argentins? (riu) El títol és una generalització, i un prejudici. Però és divertit agafar-lo perquè així combats el prejudici de l'argentí com una persona que pot fer de tu el que vulgui. El llibre parla una mica d'això: quan els argentins fugen en massa davant el *corralito*. Era una immigració oportunista, que va a Miami pensant que es farà rica. En realitat, el 99% de la gent va sortir plomada. Molts duïen estalvis salvats, però hi havia moltes dificultats.

Veient aquella època, troba paral·lelismes amb la nostra situació? Tenim un camí similar, amb un pla que a l'Argentina no va funcionar: tenen tots dos un tipus de canvi molt alt en una moneda que no funciona. A l'Argentina va ser la paritat 1 a 1 amb el dòlar, es crea una inflació molt gran i la gent deixa de tenir iniciatives. L'euro a Espanya, Grècia o Itàlia no pot ser el mateix que a Alemanya. A l'Argentina, quan va pujar l'oposició, van continuar la política del ministre d'economia Cavallo i va arribar el crack. Ningú va tenir el coratge de dir que el sistema no funcionava. El que fan són pegats: prenen els diners de les preferents. Espero que no acabi igual (riu).

Això es reflecteix al llibre. Sí. La meua generació té molts usos de l'idioma agafats del serial nord-americà. Per definició, la literatura argentina és molt paròdica. He agafat el gènere policial i l'he recreat. Faig una sèrie de relats de caire policial, i un d'ells és *No había que hacer negocios con argentinos*, la història d'un argentí que n'enganya un altre i el deixa plomat.

Els personatges són els mateixos? Canvien, hi ha un metanarrador que va canviant, però la seqüència és gairebé cronològica. Comença l'any 1973, quan torna Perón d'Espanya i a l'Argentina es produirà el cop militar del 1976. Crec que es va donar peu a la generació dels 80, més realista.

Tenen autors realistes, com Ricardo Piglia. Sí, però els de la nostra generació vam ser molt reprimits, sobretot en la consciència: crec que això es manifesta al llibre, que té quatre parts. L'origen, que parla de mi.

joc: Internet et fa arribar a on tu vols, a un mercat amplíssim. Has de tenir molt clara la idea amb una necessitat que tingui la gent, perquè hi ha massa missatges a la xarxa.

L'Apalabrados són uns mots encruiats, una cosa poc original... Sí, però això t'ho dic, no fa falta crear una cosa gaire original sinó trobar una necessitat latent i que encara no s'hagi manifestat, o donar-la d'una altra manera.

A Girona troba que hi ha inquietud en el món d'Internet? Avui per avui no és necessari tenir grans coneixements de la xarxa per endegar iniciatives. Crec que hi ha molta creativitat i desenvolupament empresarial. Girona és un indret molt dinàmic. Cal fer una reinvençió d'allò que ja existeix mitjançant les xarxes socials. Perquè a Internet cal el contacte el humà. Avui per avui la gent busca la humanització, i això Internet ho ha de reflectir. Ara funcionen molt les idees espirituals, s'ha feminitzat la comunicació.

Escollar... Sí, escoltar. És un model de màrqueting diferent. Més participatiu.

Les apps són el nou boom... Hi ha molta bombolla, en això. Les aplicacions resolen qüestions molt pràctiques, però avui el medi deixa de ser el mitjà, com deia McLuhan. Què fem per connectar?, ens preguntem avui.

Quins emprenedors de Girona li semblen interessants? En conec molts. Et dic gent molt interessant, Pol Fages amb Turismon, des del coneixement en l'àmbit turístic i la innovació. Un bon amic meu, Bas Van Golder, que ven veles, és holandès i desenvolupa un producte de qualitat, i ho fa des d'una perspectiva molt humana. Te'l poso com a exemple d'un estranger establert aquí. José Luis Marcos, que havia tingut la Saab i ara té un concessionari multimarca. Empra les relacions socials des d'una perspectiva social. Permanentment es reubica. Tothom té dificultats, però amb molt d'esforç, tothom sobreviu. Jo he creat una empresa que genera relacions entre persones amb projectes i idees. I pensa que en les relacions comercials i el màrqueting hi ha elements irracionals, d'afinitats entre persones que expliquen moltes coses.

Què l'atreu de Girona? Girona m'agrada per la varietat que té, per la seva escala. Jo vinc de Córdoba, un indret molt mediterrani, que és una ciutat similar perquè tenim el component universitari. He estat editor tota la vida, faig la revista *Alto Standing*, per exemple, que l'estic reformulant, i crec en la comunicació interpersonal, en Internet com un mitjà més, però que sempre és important el contacte de tu a tu. Com fem ara tu i jo. ▶

¶ **«Per definició, la literatura argentina és molt paròdica. He agafat el gènere policial i l'he recreat. Faig una sèrie de relats de caire policial, i un d'ells és «No había que hacer negocios con argentinos», la història d'un argentí que n'enganya un altre i el deixa plomat»**

La meua mare va fugir el 1939 d'Alemanya, el meu avi es va salvar gràcies a un document amb el qual té relació Hitler: havia estat oficial de l'exèrcit alemany molts anys, i gràcies al fet que havia coincidit amb Hitler en un destacament es converteix en el document salvador. Al final del llibre hi ha un relat ambientat a la presó de Figueres. Tinc un oncle-avi, Alfred Döblin, que va escriure *Berlin Alexanderplatz*, i tenia un personatge, un presidiari, que trasllado aquí. Hi apareix Walter Benjamin. Hi ha la recerca existencial i la recerca col·lectiva.

Tornant a la comunicació, com comença una persona que creu tenir una bona idea per a Internet? Avui el problema no són les idees, sinó la relació entre la idea i una oportunitat, i aquí hi ha el